

Sygn. akt IV CSK 279/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa L.S.
przeciwko M.W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) w wyniku rozpoznania apelacji pozwanego M.W. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 marca 2013 r. zmienił zaskarżony wyrok tylko w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie świadczenia, w pozostałym zakresie oddalił apelację i zasądził od pozwanego koszty postępowania za instancję odwoławczą. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną orzeczenia Sądu Okręgowego odnośnie do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda L.S. kwoty 140 000 złotych z tytułu niezwróconej pożyczki udzielonej pozwanemu.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 227 i 233 § 1 k.p.c. przez

ich błędne zastosowanie i nieuwzględnienie wniosków dowodowych pozwanego, które zostały kolejno wymienione. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik pozwanego wskazał na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz uznał skargę za oczywiście uzasadnioną.

Istotne zagadnienie prawne, to według skarżącego takie, które wymaga ponownej oceny przez Sąd Najwyższy, co sprowadza się do ustalenia w toku prowadzonego postępowania dowodowego w sprawach o zapłatę z umowy pożyczki pomiędzy osobami fizycznymi, czy pożyczkodawca miał możliwość udzielenia pożyczki w wysokości wskazanej w umowie. Konstatacji tej nie towarzyszy jednak żadne zagadnienie prawne, które byłoby sformułowane w postaci pytania, na które miałby odpowiedzieć Sąd Najwyższy. W utrwalonym i znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w piśmiennictwie, w tym w licznych komentarzach jest wyjaśnione, na czym polega zgłoszenie zagadnienia prawnego, które ma być istotne dla rozpoznania konkretnej sprawy i mieć ogólniejsze znaczenie, ze wskazaniem stanowiska na dany temat orzecznictwa sądowego, poglądów doktryny i przedstawienie własnego stanowiska. Dość powszechne jest przekonanie, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazujący na zagadnienie prawne powinien być formułowany podobnie, jak to czyni sąd drugiej instancji kierujący zapytanie prawne w trybie art. 390 § 1 k.p.c. Nie postawienie zagadnienia w taki sposób, a ma to miejsce w tej sprawie czyni wniosek bezskutecznym wobec nie spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Podobnie wygląda uzasadnienie wniosku w kwestii oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sprowadza się ono do podobnego jak uprzednio kwestionowania ustaleń faktycznych i przedstawiania własnej ich wersji oraz do podważania oceny

dowodów. To jest natomiast niezgodne z wyłączeniem faktów i oceny dowodów z podstaw kasacyjnych oraz związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W uzasadnieniu wniosku nie ma żadnych argumentów prawnych świadczących o oczywistości skargi, zgodnie z utrwalonym i znanym stanowiskiem orzecznictwa oraz doktryny, jak powinien wyglądać wniosek dowodzący przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

jw